

Sygn. akt II Ca 280/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2013 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Bogusław Suter (spr.)
Sędziowie:	SSO Barbara Puchalska SSO Grażyna Wołosowicz
Protokolant:	st. sekr. sąd. Zofia Szczęsnowicz

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2013 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa M. W. (1)

przeciwko A. W.

o obniżenie alimentów

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 17 stycznia 2013 r. sygn. akt IV RC 553/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I i oddala powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 300 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;

III. nakazuje pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Białymstoku) kwotę 180 złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Powód M. W. (1) wniósł o obniżenie alimentów zasądzonych na rzecz małoletniej A. W. z kwoty po 1.050 złotych miesięcznie do kwoty po 550 złotych miesięcznie.

W uzasadnieniu wskazał, iż rodzice małoletniej ustalając wysokość alimentów w sprawie o rozwód uzgodnili, że część zasądzonych na rzecz małoletniej alimentów będzie przekazywana na spłatę połowy raty kredytu hipotecznego zaciągniętego na zakup mieszkania nabytego przez byłych małżonków w trakcie trwania ich małżeństwa – w wysokości

525 złotych. Podał także, że kwota 1.050 złotych nie jest adekwatna do jego możliwości zarobkowych, statusu materialnego rodziny oraz usprawiedliwionych potrzeb małoletniej A. W..

Małoletnia A. W. reprezentowana przez ustawową przedstawicielkę M. W. (2) wniosła o oddalenie powództwa w całości.

Wyrokiem z dnia 17 stycznia 2013 roku Sąd Rejonowy w Białymstoku alimenty zasądzone od powoda M. W. (1) na rzecz małoletniej A. W. wyrokiem Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 15 marca 2012 roku w sprawie I C 299/12 w kwocie po 1.050 złotych obniżył z dniem 24 października 2012 roku do kwoty po 750 złotych miesięcznie, płatnej z góry do 10-go każdego miesiąca do rąk M. W. (2) jako ustawowej przedstawicielki dziecka, z ustawowymi odsetkami w razie zwłoki w płatności rat, a w pozostałej części powództwo oddalił.

Sąd I instancji ustalił, że wyrokiem z dnia 15 marca 2012 roku w sprawie I C 299/12 Sąd Okręgowy w Białymstoku rozwiązał przez rozwód związek małżeński M. W. (1) i M. W. (2), władzę rodzicielską nad małoletnim dzieckiem stron A. W. powierzył obojgu rodzicom i ustalił miejsce jej pobytu przy matce, a kosztami utrzymania i wychowania małoletniej obciążył oboje rodziców z tym, że zasądził od M. W. (1) na rzecz małoletniej A. W. tytułem alimentów kwotę 1.050 złotych miesięcznie. W tym czasie M. W. (1) miał 38 lat. Pracował w Areszcie Śledczym w B. jako funkcjonariusz służby więziennej. Osiągał dochody w wysokości 2.800 złotych miesięcznie. Małoletnia A. W. miała wówczas 8 lat. Była uczennicą II klasy szkoły podstawowej. Miała alergię, dyskopatię, uczęszczała na dodatkowe zajęcia z gimnastyki korekcyjnej oraz na zajęcia teatralne. M. W. (2) miała 28 lat, wykształcenie wyższe. Pracowała w (...) Szpitalu (...) w B. jako pielęgniarka z miesięcznym wynagrodzeniem 1.900-2.000 złotych. Rodzina zamieszkiwała wspólnie w mieszkaniu położonym przy ul. (...) w B..

Sąd Rejonowy ustalił, że obecnie M. W. (1) jest zatrudniony w Areszcie Śledczym w B.. Jego miesięczne wynagrodzenie wynosi 3.000 złotych. Otrzymuje też nagrodę roczną – 2.800 złotych netto i tzw. „mundurówkę” – 2.200 złotych netto, a nadto dopłatę do wypoczynku - 600 złotych rocznie. Mieszka razem z matką, w należącym do majątku wspólnego byłych małżonków mieszkaniu przy ul. (...) w B.. Opłaty związane z utrzymaniem tego mieszkania to czynsz - około 347 złotych, energia - około 132 złotych, telewizja - 65 złotych, Internet - 55 złotych, gaz - około 35 złotych, podatek od nieruchomości – 65 złotych rocznie. Matka powoda K. W. otrzymuje emeryturę w kwocie około 1.146 złotych miesięcznie. M. W. (1) razem z byłą żoną nadal są współwłaścicielami mieszkania położonego przy ul. (...) w B., które obecnie zajmuje M. W. (2) i małoletnia A. W.. Między byłymi małżonkami toczy się postępowanie o podział majątku wspólnego. Na M. W. (1) i M. W. (2) ciąży kredyt hipoteczny zaciągnięty w październiku 2010 roku na zakup wspólnego mieszkania położonego przy ul. (...) w B. w kwocie 151.000 złotych z miesięczną ratą w kwocie 1.054 złotych. W dniu 16 marca 2012 roku M. W. (1) zaciągnął kredyt w (...) Bank (...) S.A. na kwotę około 12.326 złotych z przeznaczeniem na spłatę wspólnych zobowiązań byłych małżonków w postaci kredytu w banku (...) S.A. zaciągniętego na zakup samochodu marki O. (...). W dniu 27 czerwca 2012 roku zaciągnął kolejny kredyt – w banku (...) S.A. na kwotę 36.000 złotych na okres 6 lat z miesięczną ratą około 676 złotych na spłatę zobowiązań kredytowych wobec (...) Bank. Z uzyskanego kredytu spłacił także zadłużenie w banku (...) - około 1.955 złotych. M. W. (1) dodatkowo zobowiązany jest do spłaty kredytów konsumenckich zaciągniętych w (...) S.A. (rata około 30 złotych), w (...) S.A. (rata około 45 złotych), w L. Bank (rata około 22 złotych). Od czerwca 2012 roku nie spłaca kredytu ze względu na brak środków finansowych. M. W. (1) posiada samochód osobowy marki O. (...) rocznik 2005, nabyty w 2009 roku w trakcie małżeństwa. Przeciwno niemu toczy się postępowanie egzekucyjne zainicjowane przez M. W. (2) wobec niepłacenia przez niego całości alimentów zasądzonych na rzecz małoletniej A. W..

Z ustaleń Sądu Rejonowego dotyczących M. W. (2) wynika, że obecnie ma ona 34 lata. Nadal jest zatrudniona w (...) Szpitalu (...) w B. jako pielęgniarka. Pracuje w systemie zmianowym. Jej miesięczne pobory wynoszą obecnie około 2.200 złotych netto miesięcznie. Otrzymuje ona tzw. „13 pensję”- 2.000 złotych oraz dopłatę do wypoczynku – 700 złotych. W okresie od października 2011 do czerwca 2012 roku podejmowała dodatkową pracę na umowę zlecenia, z której uzyskiwała około 200 złotych miesięcznie. Mieszka wspólnie z córką w mieszkaniu przy ul. (...) w B.. Ponosi koszty związane z utrzymaniem mieszkania, na które składają się czynsz - 342 złotych, energia - około 49 złotych, gaz - około 68 złotych, telewizja - 64,50 złotych, Internet - 55 złotych.

Z ustaleń Sądu I instancji dotyczących małoletniej A. W. wynika zaś, że obecnie ma ona 9 lat. Chodzi do III klasy szkoły podstawowej. Nadal ma wadę postawy – skoliozę i z tego powodu uczęszcza na odpłatne zajęcia korekcyjne. Chodzi na dodatkowe, płatne zajęcia teatralne, zajęcia origami oraz bezpłatne zajęcia plastyczne. W ramach zajęć szkolnych korzysta z pływalni i z tego tytułu ponosi opłatę za dojazdy w kwocie 15 złotych. Ma problemy alergologiczne, jest w dalszym ciągu pod stałą opieką specjalisty alergologa. W związku z wadą zgryzu znajduje się pod bezpłatną opieką ortodonta. Uczęszcza na wizyty stomatologiczne – w sierpniu 2012 roku za 250 złotych i wrześniu 2012 roku za 300 złotych. Małoletnia korzystała z wizyty u prywatnego ginekologa, która kosztowała 120 złotych.

Sąd I instancji zaznaczył, że od wydania wyroku rozwodowego minęło dziesięć miesięcy i w tym czasie nie zmieniły się istotnie potrzeby małoletniej A. W., nie uległy zmianie również możliwości zarobkowe jej rodziców.

Sąd Rejonowy wskazał, że z akt sprawy rozwodowej nie wynika, że w trakcie tej sprawy rodzice małoletniej zgodnie ustalili, że wysokość alimentów na córkę będzie zawierała połowę raty kredytu hipotecznego obciążającego powoda. Sąd ten podkreślił, że nawet jeżeli takie uzgodnienia między stronami miały miejsce, to orzeczenia sądowe nie mogą ich legalizować. Świadczenie alimentacyjne przeznaczone jest bowiem na bezpośrednie potrzeby osoby uprawnionej, do których nie zalicza się zobowiązań kredytowych osób zobowiązanych do alimentacji. Sąd I instancji uznał jednak, że trzeba skorygować wysokość obowiązku alimentacyjnego M. W. (1) względem małoletniej córki A. W., albowiem sąd rozwodowy ferując wysokość alimentów nie posiadał żadnych informacji o obciążeniu rodziców małoletniej A. W. kredytem hipotecznym i samochodowym. Sąd I instancji taką wiedzę zdobył i inaczej ocenił możliwości majątkowe rodziców małoletniej A. W.. Nadto w ocenie Sądu Rejonowego zaszła zmiana stosunków w rozumieniu art. 138 k.r.o., gdyż rodzice pozwanej mieszkają oddzielnie i każdy z nich ponosi koszty związane z zajmowanym mieszkaniem.

Sąd Rejonowy podkreślił, że według art. 135 § 1 k.r.o. zakres świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Współzależność między usprawiedliwionymi potrzebami uprawnionego a możliwościami zarobkowymi i majątkowymi zobowiązanego wyraża się w tym, że usprawiedliwione potrzeby uprawnionego powinny być zaspokajane w takim zakresie, w jakim pozwalają na to możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego.

Oceniając możliwości zarobkowe i majątkowe M. W. (1) Sąd Rejonowy wziął pod uwagę uzyskiwane przez niego wynagrodzenie za pracę, dodatki do wynagrodzenia zasadniczego w postaci nagrody rocznej i tzw. „mundurówki”, dofinansowanie do wypoczynku. Do usprawiedliwionych wydatków M. W. (1) Sąd I instancji zaliczył 2/3 kosztów mieszkania, a także ratę kredytu zaciągniętego na spłatę kupionego w trakcie małżeństwa samochodu, z którego obecnie M. W. (1) korzysta. Pozostałych kredytów zaciągniętych przez powoda Sąd Rejonowy nie brał pod uwagę. W konsekwencji Sąd I instancji uznał, że po opłaceniu kosztów utrzymania mieszkania, raty kredytu na zakup samochodu, 1/2 raty kredytu hipotecznego M. W. (1) dysponuje kwotą 1.953 złotych miesięcznie.

Oceniając możliwości zarobkowe i majątkowe M. W. (2) Sąd I instancji uwzględnił uzyskiwane przez nią wynagrodzenie za pracę, tzw. „13 pensję” oraz dopłatę do wypoczynku. Zdaniem Sądu Rejonowego M. W. (2) nadal może dorabiać do stałego wynagrodzenia kwotą około 200 złotych miesięcznie, wykonując usługi pielęgniarstwa, np. wśród sąsiadów. Do usprawiedliwionych wydatków M. W. (2) Sąd Rejonowy zaliczył połowę kosztów utrzymania mieszkania i 1/2 raty kredytu hipotecznego. Sąd I instancji wskazał, że po opłaceniu kosztów utrzymania mieszkania i 1/2 raty kredytu hipotecznego M. W. (2) dysponuje kwotą 1.750 złotych miesięcznie.

Jednocześnie Sąd Rejonowy uznał, że stopa życiowa M. W. (1) i M. W. (2) nie pozwala na przyjęcie kosztów utrzymania małoletniej A. W. na poziomie deklarowanym przez M. W. (2), tj. na kwotę 2.440 złotych miesięcznie. Sąd ten zaznaczył, że istota świadczeń alimentacyjnych wiąże się z zapewnieniem uprawnionemu utrzymaniu niezbędnego, koniecznego, podstawowego i bieżącego. Za zawyżone Sąd I instancji uznał m.in. wydatki na wyżywienie w kwocie 775 złotych miesięcznie, zakup środków czystości w kwocie 150 złotych, artykułów szkolnych w kwocie 142 złotych. W sytuacji, gdy rodzice są obciążeni kredytem hipotecznym muszą ograniczyć część wydatków na małoletnią. Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że dziecko może korzystać z prywatnych wizyt lekarskich i wielu dodatkowych zajęć jeżeli jego rodzice posiadają na to środki finansowe. Aktualnie rodziców A. W. nie stać na ponoszenie tak wysokich kosztów.

Sąd nie negował konieczności korzystania przez małoletnią z rehabilitacji, czy leczenia, ale uznał, że zasadne jest, aby korzystała ona z nieodpłatnej pomocy lekarskiej i ograniczyła część zajęć pozalekcyjnych. Zdaniem Sądu małoletnia winna także ograniczyć uczestnictwo w płatnej gimnastyce korekcyjnej do dwóch zajęć w miesiącu, tym bardziej, że jej stan zdrowia ostatnio się poprawił. Zmniejszyłoby to wydatki na rehabilitację z 350 złotych miesięcznie do kwoty 100 złotych miesięcznie. Nadto zajęcia dodatkowe nie odbywają się w czasie wakacji. Na wypoczynek małoletniej jej matka winna przeznaczyć kwotę otrzymywaną z dofinansowania z zakładu pracy. W konsekwencji Sąd I instancji uznał, że usprawiedliwione koszty utrzymania małoletniej A. W. wynoszą obecnie około 1.356 złotych miesięcznie, w tym wyżywienie - 450 złotych, odzież - 150 złotych, środki czystości - 30 złotych, leki - 40 złotych, zajęcia korekcyjne - 100 złotych, zajęcia teatralne - 33 złotych, zajęcia origami - 16 złotych, dojazdy na basen - 13 złotych, składki szkolne - 40 złotych, zakup artykułów szkolnych - 100 złotych, rozrywka - 50 złotych, kieszonkowe - 20 złotych, doładowanie do telefonu - 25 złotych i udział w rachunkach za mieszkanie - 289 złotych.

Sąd Rejonowy zaznaczył, że udział finansowy M. W. (1) w utrzymaniu małoletniej A. W. winien być wyższy niż udział M. W. (2), która część swojego obowiązku alimentacyjnego względem córki spełnia poprzez osobiste starania o jej wychowanie i utrzymanie. Sąd Rejonowy stanął na stanowisku, iż możliwości finansowe i zarobkowe M. W. (1) pozwalają na sprostanie obowiązkowi alimentacyjnemu w wysokości po 750 złotych miesięcznie. Alimenty ponad kwotę 750 złotych miesięcznie narażają go na znaczny uszczerbek we własnym utrzymaniu. Pozostałe koszty utrzymania małoletniej A. W. w kwocie około 600 złotych winna ponieść M. W. (2). W ten sposób zostanie zachowana równa stopa życiowa małoletniej A. W. i jej rodziców.

Dlatego Sąd I instancji uwzględnił powództwo w części poprzez obniżenie należnych alimentów z kwoty po 1.050 złotych do kwoty po 750 złotych miesięcznie od dnia 24 października 2012 roku, tj. od dnia doręczenia odpisu pozwu stronie pozwanej, jako podstawę prawną rozstrzygnięcia wskazując art. 138 k.r.o. i art. 135 § 1 k.r.o.

Powyższy wyrok w części uwzględniającej powództwo zaskarżyła apelacją pozwana, zarzucając:

Błędy w ustaleniach faktycznych Sądu w porównaniu z zebrany w niniejszej sprawie materiałem dowodowym, poprzez:

1. błędne przyjęcie przez Sąd, że na powódzie i jego bylej żonie ciąży kredyt hipoteczny zaciągnięty w październiku 2010 roku na zakup wspólnego mieszkania, a w rzeczywistości kredyt został zaciągnięty w grudniu 2009 roku. Ponadto nieuwzględnienie przez Sąd, iż M. W. (2) od lipca 2012 roku sama ponosi koszty zaciągniętego wspólnie z powodem kredytu hipotecznego,

2. błędne przyjęcie przez Sąd, że M. W. (2) otrzymuje trzynastą pensję w wysokości 2.000 złotych, a w rzeczywistości w jej miejscu pracy trzynasta pensja nie jest wypłacana, wynika to jasno z zeznania podatkowego za 2011 rok potwierdzonego przez Urząd Skarbowy, złożonego przez M. W. (2) do akt sprawy,

3. przyjęcie przez Sąd, że M. W. (2) otrzymuje dopłatę do wypoczynku w wysokości 700 złotych, a w rzeczywistości dofinansowanie do wypoczynku jest wypłacane co dwa lata, co nie zostało zaznaczone w uzasadnieniu wyroku. Kwotę 700 złotych M. W. (2) przeznacza na wypoczynek małoletniej, natomiast powód nie przeznacza żadnych środków na wakacje czy ferie zimowe córki,

4. błędne uznanie przez Sąd, że alimenty ponad kwotę 750 złotych narażą powoda na znaczny uszczerbek we własnym utrzymaniu, podczas gdy faktycznie wynagrodzenie powoda wynosi 3.425 złotych miesięcznie, natomiast wynagrodzenie M. W. (2) jest znacznie niższe i wynosi 2.200 złotych miesięcznie, przy czym to M. W. (2) od lipca 2012 roku w całości sama spłaca wspólnie zaciągnięty kredyt,

5. błędne uznanie przez Sąd, że M. W. (2) może dorabiać do swojego stałego wynagrodzenia kwotę około 200 złotych miesięcznie wykonując usługi pielęgniarstwa, np. wśród sąsiadów. M. W. (2) nie

prowadzi własnej działalności gospodarczej i dlatego nie może świadczyć takich usług, ponadto byłoby to niezgodne z przepisami prawa, w szczególności z ustawą z dnia 15 lipca 2011 roku o zawodach pielęgniarki położnej (Dz. U. 2011, Nr 174, poz. 1039). Dlatego nie może ona świadczyć usług pielęgniarskich poza zakładem swojej pracy,

6. błędne uznanie przez Sąd, że M. W. (2) zdecydowanie zawyżyła potrzeby córki, Sąd wskazał na możliwość korzystania z nieodpłatnej pomocy lekarskiej i ograniczenia części zajęć pozalekcyjnych, a faktycznie wskazane przez M. W. (2) potrzeby i związane z tym koszty utrzymania małoletniej zostały przez nią skrupulatnie i solidnie wyliczone, nadto A. W. korzysta z bezpłatnej opieki poradni lekarza rodzinnego, natomiast dziecko choruje i niezbędne są wizyty u specjalistów: alergologa, ortodonta, które są wizytami odpłatnymi. Natomiast wskazane przez Sąd ograniczenie zajęć pozalekcyjnych dziecka jest ograniczeniem jego rozwoju intelektualnego,

7. błędne uznanie przez Sąd, że małoletnia A. W. powinna ograniczyć uczestnictwo w płatnej gimnastyce korekcyjnej do dwóch zajęć w miesiącu, tym bardziej, że jej stan zdrowia ostatnio się poprawił, a w rzeczywistości małoletnia A. W. ze względu na wadę postawy ma wskazania do odbywania określonej ilości zajęć w miesiącu, ponadto na jakiej podstawie Sąd stwierdził, że stan jej zdrowia uległ poprawie, w kwestii tej nie było prowadzone postępowanie dowodowe oceniające stan zdrowia małoletniej.

Wskazując na powyższe wniosła o zmianę wyroku poprzez oddalenie powództwa i rozstrzygnięcie o kosztach postępowania sądowego, w tym kosztach zastępstwa procesowego przed Sądem Okręgowym według norm przepisanych ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie.

Z art. 138 k.r.o. wynika, że zmiany orzeczenia dotyczącego obowiązku alimentacyjnego można żądać w razie zmiany stosunków. Przez pojęcie „stosunków” w tym wypadku należy rozumieć okoliczności istotne z punktu widzenia ustawowych przesłanek obowiązku alimentacyjnego i jego zakresu (art. 133 k.r.o. i 135 k.r.o.). Zmiana stosunków jest zatem zmianą okoliczności, od których zależy istnienie i zakres obowiązku alimentacyjnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 lipca 1974 roku, sygn. akt II Co 9/74, LEX nr 7560). Zakres tego obowiązku z jednej strony wyznaczają uzasadnione potrzeby uprawnionego, z drugiej zaś zarobkowe i majątkowe możliwości zobowiązanego. Istotna zmiana stosunków uzasadniająca obniżenie obowiązku alimentacyjnego może zatem polegać na istotnym zmniejszeniu (ustaniu) możliwości zarobkowych i majątkowych zobowiązanego do alimentacji lub na istotnym zmniejszeniu uzasadnionych potrzeb uprawnionego.

Porównując stan istniejący w dacie uprawomocnienia się wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 15 marca 2012 roku w sprawie o rozwód, w której rozstrzygnięto także o obowiązku alimentacyjnym M. W. (1) względem małoletniej A. W., ze stanem obecnym nie można zgodzić się z Sądem Rejonowym, że w tym czasie nastąpiła zmiana stosunków uzasadniająca korektę zakresu obowiązku alimentacyjnego powoda.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że z akt sprawy I C 299/12 Sądu Okręgowego w Białymstoku nie wynika, by alimenty ustalone przez ten Sąd na kwotę 1.050 złotych miesięcznie obejmowały także zobowiązania M. W. (1) z tytułu kredytu hipotecznego zaciągniętego przez niego i M. W. (2) na zakup lokalu mieszkalnego, w którym obecnie mieszka M. W. (2) i małoletnia A. W.. W sprawie o rozwód M. W. (1) wnosił o zasądzenie od niego na rzecz małoletniej córki A. W. alimentów w kwocie 1.050 złotych miesięcznie. Wprawdzie na rozprawie M. W. (1) wskazał, że koszty utrzymania małoletniej córki sięgają kwoty około 1.000 złotych miesięcznie, ale jednocześnie podał, że nie zna szczegółów tego utrzymania. Z kolei M. W. (2) jednoznacznie wskazała, że koszty utrzymania małoletniej córki wynoszą około 2.200 złotych miesięcznie, a M. W. (1) nie negował tych twierdzeń M. W. (2). Skoro rodzice małoletniej A. W. określili

koszty jej utrzymania na kwotę około 2.200 złotych miesięcznie, to nie było pozbawione podstaw obciążenie M. W. (1) obowiązkiem alimentacyjnym wobec córki w kwocie 1.050 złotych miesięcznie.

Nawet jednak jeżeli M. W. (1) i M. W. (2) ustalili, że w kwocie 1.050 złotych alimentów na rzecz ich małoletniej córki mieszczą się zobowiązania M. W. (1) z tytułu kredytu hipotecznego, to, jak trafnie wskazał Sąd I instancji, orzeczenie sądowe dotyczące obowiązku alimentacyjnego nie może legalizować takich ustaleń. M. W. (1) i M. W. (2) mogli wliczyć w kwotę alimentów na rzecz ich małoletniej córki dowolne koszty. Jeżeli jednak do kwoty tej wliczyli koszty nie będące usprawiedliwionymi kosztami utrzymania małoletniej, to jedynie z tego względu M. W. (1) nie może domagać się zmiany orzeczenia dotyczącego obowiązku alimentacyjnego względem małoletniej córki.

W ocenie Sądu Okręgowego nie sposób jednak zaakceptować stanowiska Sądu I instancji, że korektę zakresu obowiązku alimentacyjnego M. W. (1) względem małoletniej córki uzasadnia nie posiadanie przez Sąd orzekający w sprawie o rozwód informacji o obciążeniu M. W. (1) i M. W. (2) kredytem hipotecznym i kredytem samochodowym. Podkreślić bowiem należy, że w sprawie o rozwód to M. W. (1) i M. W. (2) sami określili wysokość obowiązku alimentacyjnego M. W. (1) względem małoletniej córki. M. W. (1) i M. W. (2) mieli zaś świadomość, że ciążą na nich zobowiązania z tytułu kredytu hipotecznego, czy kredytu samochodowego. Skoro zaś rodzice małoletniej A. W. wiedzieli, że są zobowiązani do spłaty kredytu hipotecznego i samochodowego, a mimo to koszty utrzymania córki określili na kwotę około 2.200 złotych miesięcznie, zaś wysokość obowiązku alimentacyjnego M. W. (1) względem małoletniej córki na kwotę 1.050 złotych miesięcznie, to ciążące dotychczas na rodzicach małoletniej A. W. zobowiązania nie mogą stanowić podstawy do zmiany zakresu obowiązku alimentacyjnego M. W. (1) względem małoletniej córki.

Nie można też zgodzić się z Sądem Rejonowym, że korektę zakresu obowiązku alimentacyjnego M. W. (1) względem małoletniej córki uzasadnia to, że w dacie orzekania przez Sąd Okręgowy w Białymstoku w sprawie o rozwód M. W. (1) i M. W. (2) mieszkali razem, a obecnie mieszkają oddzielnie i w związku z tym ponoszą wyższe koszty utrzymania mieszkania. Nie ulega wątpliwości, że w sprawie o rozwód rodzice małoletniej liczyli się z tym, że będą oddzielnie mieszkać, a tym samym, że zwiększą się ich wydatki na utrzymanie mieszkania. Mając tę świadomość rodzice małoletniej koszty jej utrzymania określili jednak na kwotę około 2.200 złotych miesięcznie, zaś wysokość obowiązku alimentacyjnego M. W. (1) względem małoletniej córki na kwotę 1.050 złotych miesięcznie. Podkreślenia wymaga też, że po wyprowadzeniu się M. W. (1) do matki nie tylko M. W. (1) musi ponosić większe koszty utrzymania mieszkania, większe koszty utrzymania mieszkania musi ponosić też M. W. (2), która mieszka jedynie z córką A. W.. W przypadku M. W. (2) koszty utrzymania mieszkania zwiększyły się bardziej niż w przypadku M. W. (1), który obecnie mieszka z matką i ona także partycypuje w kosztach utrzymania tego mieszkania. W ocenie Sądu Okręgowego sam fakt oddzielnego zamieszkiwania M. W. (1) i M. W. (2) nie stanowi podstawy do obniżenia obowiązku alimentacyjnego M. W. (1) względem małoletniej córki.

Podkreślenia wymaga, że wyrokiem z dnia 15 marca 2012 roku Sąd Okręgowy w Białymstoku rozwiązał przez rozwód związek małżeński M. W. (1) i M. W. (2) i zasądził od M. W. (1) na rzecz małoletniej A. W. tytułem alimentów kwotę 1.050 złotych miesięcznie, a już w dniu 30 lipca 2012 roku M. W. (1) wystąpił z powództwem o obniżenie alimentów. Sądowi wiadome jest, że strona chcąc szybko uzyskać rozwód godzi się na proponowaną przez drugą stronę wysokość alimentów na rzecz małoletniego dziecka, nawet jeżeli alimenty te są zawyżone, a po orzeczeniu rozwodu występuje z powództwem o obniżenie alimentów, na które wcześniej wyraziła zgodę. Takie praktyki są niedopuszczalne i nie można ich akceptować. Jeżeli strona zgodziła się nawet na zawyżone alimenty, aby uzyskać rozwód bez orzekania o winie, to zaraz po uzyskaniu rozwodu nie może skutecznie domagać się obniżenia tych alimentów.

Od chwili uprawomocnienia się wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 15 marca 2012 roku w sprawie o rozwód do chwili obecnej minął nieco ponad rok i trudno uznać, aby w tym okresie istotnie zmniejszyły się możliwości zarobkowe i majątkowe M. W. (1), czy też istotnie zmniejszyły się uzasadnione potrzeby A. W.. M. W. (1), jak wskazano powyżej, godząc się na obciążenie go obowiązkiem alimentacyjnym względem małoletniej córki w kwocie 1.050 złotych miesięcznie miał świadomość tego, że ciążą na nim zobowiązania z tytułu kredytu hipotecznego i samochodowego, jak

też tego, że po wyprowadzeniu się od M. W. (2) będzie ponosił wyższe koszty utrzymania mieszkania. Okoliczności te nie mogą zatem stanowić podstawy obniżenia obowiązku alimentacyjnego M. W. (1) względem małoletniej córki.

Dlatego na mocy art. 386 § 1 k.p.c. orzeczono reformatoryjnie oddalając powództwo.

O kosztach procesu za drugą instancję orzeczono mając na uwadze wynik postępowania odwoławczego oraz treść art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. i art. 109 k.p.c. Apelacja pozwanej została uwzględniona w całości i dlatego powód jest zobowiązany zwrócić pozwanej koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym, określone w stawce minimalnej wskazanej w § 6 pkt 3 w zw. z § 7 ust. 1 pkt 11 i ust. 4 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 roku, Nr 163, poz. 1348 ze zm.).

Jednocześnie, stosownie do art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2010 roku, Nr 90, poz. 594 ze zm.) w zw. z art. 98 § 1 k.p.c., obciążono powoda nieuiszczonymi kosztami sądowymi w postaci opłaty sądowej od apelacji, ustalonej w oparciu o art. 13 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych z sprawach cywilnych ((1.050 złotych – 750 złotych) x 12 x 5%).